

Sunt de mult apuse vremurile în care blânde văcuțe pășteau pe islaz și mai treceau, din când în când, trase de funie, pe străzile cu sensuri încă nereglementate ale urbei noastre. Au rămas doar pozele pe dozatoare și pe cutiile cu lapte pasteurizat de prea multe ori pentru a fi sănătos. Acum, străzile și verdeța sunt asaltate, după „evoluatul” model citadin, de Bubici, Zambilici, Pufici, Bismarci sau cum i-o mai fi chemând, adică de patrupede lătrătoare care își programează riguros stăpânii la ieșiri cerute de necesități imposibil de ignorat.

Și, cum micii sau marii blănoși nu aparțin doar spațiului locativ privat al posesorilor, ci și celui comun, problema care se ivește este următoarea: *unii stăpâni nu pot înțelege deloc de ce restul lumii nu se entuziasmează de pulverizarea cu miros specific ori atunci când nimereste în „norocul” presărat prin ierburi sau depus indecent pe trotuar, ca dovadă evidentă a unei digestii mai mult sau mai puțin sănătoase.*

Și dacă patrupedul are toate scuzele și îngăduința convenite unui necuvântător lipsit de discernământ, din voia Domnului, educația stăpânului rămâne, în unele cazuri, sub un mare, strivitor și urât mirositor semn de întrebare.

Dacă animalul are nevoie de certificate de tot felul, stăpânul, oare, nu are nevoie de vreo patalama care să-i reglementeze comportamentul civilizat? Sunt mulți aceia care dețin acest cod al respectului față de semenii și ne exprimăm, la rândul nostru, respectul față de ei. Alții, însă, le dau patrupedelor iubite libertate totală de alegere să măsoare cu piciorul, după cunoscutul obicei canin, tot ce întâlnesc în cale, și chiar să facă mai mult de atât. Aleile de acces la blocuri și imediata lor vecinătate sunt asaltate după un orar zilnic de blănoși dornici să marcheze olfactiv și vizual concret un teritoriu care nu le aparține, sub privirile pline de complicitate ale celor ce-i țin de zgardă. Important este să nu fie vorba despre blocul lor! La vecini, mai aproape sau mai departe de casă, este îngăduit!

Și, dacă ne-am gândi că nu sunt, de exemplu, suficiente spații speciale, *oricum bunul-simț le exclude pe unele, îngăduindu-le pe altele aflate în spatele blocurilor sau mai departe de aleile principale, de coșurile de gunoi sau de micile grădini îngrijite de locatari.*

Până la urmă, de ce să fie atacat patrupedul, ca pe vremea lui Nenea Iancu, numai din vina stăpânului, cu gânduri malefice de genul „Vede-te-aș la Babeș...” sau mai agresivul și cuprinzătorul „Mânca-i-ai coada!”?

Să nu subestimăm proverbiala inteligență canină ce ar putea să-l determine pe cățel să-și pună întrebarea absolut justificată: *Oare stăpânul meu folosește toaleta vecinilor, ca să o păstreze pe a lui curată?!*

Prof. Ioana Luminița Ungureanu